

ΙΔΟΥ
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(Σκέψεις για το χριστολογικό ζήτημα)

ΑΘΗΝΑ 2003

ΙΔΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(Σκέψεις για το χριστολογικό ζήτημα)

Από τα χρόνια της παλαιάς Οικονομίας ο Θεός ήθελε οι δικοί Του να έχουν ζήλο κι επίγνωση σε κάθε τι θεϊκό. Διά του προφήτου Ωσή Δ:6 τους επιτιμά λέγοντας «Ο λαός μου ηφανίσθη δι' έλλειψη γνώσεως» και διά του Ησαΐα Ε:13. «Ο λαός μου εφέρθη εις αιχμαλωσία διότι δεν είχε γνώση». Η προτροπή, λοιπόν, του Λόγου του Θεού είναι ότι ο πιστός πρέπει να ερευνά ώστε να γνωρίζει το κάθε τι ακόμη κι όλα τα μυστήρια του Θεού.

Όταν αποκαλούμε κάτι μυστήριο, δεν πρέπει να εννοούμε ότι το ένα του μέρος το γνωρίζομε επειδή μας έχει αποκαλυφθεί, το δε αποκεκρυμμένο ότι δεν επιτρέπεται να το πλησιάσωμε, έως ότου ο Θεός μάς το φανερώσει επάνω στον Ουρανό. Σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού όχι μόνο δεν εμποδιζόμεθα να το ερευνούμε, αλλά όπως ο απ. Παύλος προτρέπει, γράφει στους Κολοσσαείς Β:2 «διά να παρηγορηθούν οι καρδιές σας σε πλούσια κατανόηση, σε πλήρη κι ακριβή γνώση του μυστηρίου του Θεού και του Χριστού, εις τον Οποίον είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως». Όλους, λοιπόν, αυτούς τους άγνωστους θησαυρούς καλούμεθα να τους ερευνήσωμε, «διά να μην είμεθα πλέον νήπιοι κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με πάντα άνεμο» αλλά «εωσού καταστήσωμε εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού» Εφ. Δ:14. Ακόμη, «η σαρξ Του αληθώς είναι τροφή» Ιωάν. Σ:55-58 κι οφείλομε καθημερινώς να Τον τρώμε για να είμεθα «πλήρεις εν Αυτώ». Ο ίδιος ο Κύριος είναι ο άρτος της ζωής. Επίσης μυστήριο είναι το γνωστοποιηθέν εις ημάς θέλημα του Θεού. Εφ. Α:9. Είναι ποτέ δυνατό ν' απαγορευέται να ερευνήσωμε ποιο είναι το τέλειο κι ευάρεστο θέλημά Του; Στα τόσα άλλα, μυστήριο ακόμη είναι και η πίστη μας. Α' Τιμ. Γ:9. Όμως αυτή ήταν που μας έφερε σε μια αιώνια διαρκή κι ευλογημένη σχέση με τον Θεόν και η οποία συνεχώς μας φέρνει μπροστά στην παρουσία Του. Όταν λοιπόν ζούμε μέσα σε θεϊκά μυστήρια, η ζωή μας γίνεται μια συνεχής ευλογία και παίρνομε μια πρόγευση της ζωής του Ουρανού.

Εφ' όσον λοιπόν επιτρέπεται η εξιχνίαση των μυστηρίων, όλων όσα ο Θεός προοδευτικώς μάς αποκαλύπτει, πολύ περισσότερο μάς δικαιώνει να δεχθούμε και να πιστέψωμε τον Ιησού Χριστό, έτσι όπως Τον παρουσιάζουν τα Ευαγγέλια κι οι Επιστολές, παρά να

καλυπτώμεθα πίσω από τη λέξη μυστήριο άρα απρόσιτο κι απαγορευμένο.

Επί πλέον γνωρίζουμε ότι οι μελετητές και ερμηνευτές των Αγίων Γραφών και οι πνευματικοί πιστοί, ανανεώνουν συνεχώς το υλικό τους και τα συμπεράσματά τους. Γενικώς, παλιές θεωρίες θεωρούμενες ξεπερασμένες, ριζικώς αντικαταστάθηκαν. Π.χ. η απλή σχεδία έγινε κωπήλατος τριήρης, έγινε ιστιοφόρος караβέλα, μετά τριίστιος νάβα, έγινε ατμοκίνητο πλοίο, έγινε ηλεκτροκίνητο, ντιζελοκίνητο, έγινε με πυρηνική ενέργεια. Παρόμοια έγιναν σε όλους τους τομείς. Ίδια πρόοδο έχουν και οι πνευματικές μας γνώσεις. Αυτές έχουν πολύ περισσότερο προχωρήσει. Μετά την Π. Οικονομία ήλθε η Κ. Διαθήκη η οποία μάς έφερε το φως και την τέλεια αποκάλυψη εν τω προσώπω του Ιησού Χριστού. Μετά την αναχώρηση και την ανάληψή Του μάς έστειλε τον αντικαταστάτη Του, τον Παράκλητο, το Άγιο Πνεύμα, για να μας οδηγήσει «εις πάσαν την αλήθειαν», διά να αποκτήσωμε το έξοχο της γνώσεως του Ιησού Χριστού μέσα από τον θεόπνευστο Λόγον Του. Συγκρίνοντας λοιπόν το θαμπό λυχνάρι του προφητικού λόγου βλέπομε τι αληθινά προνόμια μας έχει δώσει ο Θεός διά του Αγίου Πνεύματος. Πώς είναι δυνατόν να τ' αγνοήσωμε και χάριν των παραδόσεων ν' αρνηθούμε τις αποκαλύψεις που μας δίδονται και να εμποδίσουμε τον Θεόν ο Οποίος θέλει να μας μεταδώσει και να μας αποκαλύψει κι άλλες πνευματικές αλήθειες μέσα από τον Λόγο Του; Γιατί να μην προχωρήσωμε πιο μπροστά όσο ο Θεός μάς το επιτρέπει;

Πώς μπορούμε να παραβλέψωμε την παραστατική και ζωντανή εικόνα των Ευαγγελίων; Τα οποία μάς παρουσίασαν έτσι όπως ακριβώς είδαν τον Ιησούν Χριστόν κι όπως όλοι τον έζησαν από κοντά ώστε μόνοι τους ειλικρινά κι αυθόρμητα ν' αναφωνήσουν «Ιδού ο άνθρωπος». Έτσι πάντοτε Τον αποκαλούν, χωρίς κανείς, ούτε ο Ίδιος ο Κύριος να διαμαρτυρηθεί, αλλ' απεναντίας να επιβεβαιώσει αυτό που οι άλλοι έλεγαν γι' Αυτόν. «Ήλθε ο Υιός του ανθρώπου (αυτός μάλιστα ήτο ο πιο αγαπημένος Του τίτλος) τρώγων και πινών και λέγουσι Ιδού άνθρωπος φάγος και οιοπότης φίλος τελωνών κι αμαρτωλών». Λουκ. Ζ:34.

Ο ευαγγ. Λουκάς με την πένα καλλιτέχνη, με την επιμέλεια του ακριβολόγου ιστορικού και με την ωραία ελληνική γλώσσα, την οποία ε γνώριζε άριστα κι οποίος έγραψε κυρίως για Έλληνες μάς δίνει τα συμπεράσματα που απεκόμισαν όλοι όσοι Τον γνώρισαν και συναναστάθηκαν μαζί Του.

Ιδιαίτερα μάς τονίζει την ανθρώπινη φύση του Ιησού μετά την ενανθρώπησή Του.

Αν η γνώση και η παραδοχή της Αλήθειας οδηγεί στην σωτηρία, έτσι και η αγάπη μας, ο ζήλος και η ειλικρίνειά μας προς έρευνα για το Πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού θα έχει ως αποτέλεσμα να έρχονται όλες οι ευλογίες του Θεού επάνω μας. Πώς είναι ποτέ δυνατό να υπάρχει διάλογος και κατανόηση όλων των αληθειών του Λόγου του Θεού σχετικά με την κένωση του Κυρίου μας, όταν γνωρίζουμε ότι πιστοί άνθρωποι εκ προοίμιου με πείσμα και φανατισμό είναι προαποφασισμένοι να μην αναθεωρήσουν και να μην μετακινηθούν από εκείνα που αρχικώς είχαν πιστέψει; Δυστυχώς αυτό γίνεται. Οι οποίοι όμως οππé θέλουν υπεισέρχονται, επεξηγούν και αναλύουν με τον τρόπο τους το λεγόμενο γι' αυτούς αποκεκρυμμένο μυστήριο.

Λοιπόν κι εμείς επιχειρούμε τώρα να ερευνήσω την «άγνωστη» αλλά αποκεκαλυμμένη από τον Λόγον του Θεού πτυχή της ενσάρκωσης του Υιού του ανθρώπου και της άγιας επί γης ανθρώπινης ζωής Του.

Είναι πολύ εντυπωσιακή η έμφαση που δίδεται και η λεπτομερής περιγραφή τής γέννησής Του. Στην έγκυο γυναίκα υπήρχε ένας καρπός ο οποίος φυσιολογικά επί 9 μήνες αναπτύσσεται. Καίτοι η σύλληψη έγινε διά Πνεύματος Αγίου, το Οποίο δημιούργησε το θαύμα, όμως η ανθρώπινη καταγωγή του Ιησού έγινε από άνθρωπο, από τη μητέρα Του, δηλ. Η ενανθρώπησή Του έγινε καθ' ολοκληρία από την ουσία της αγνής Παρθένου Μαρίας. «Και επληρώθησαν αι ημέραι του να γεννήσει, κι γέννησε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον». «Και είπε ο άγγελος προς τους ποιμένας, θέλετε βρει βρέφος κείμενο εν τη φάτνη» Λουκ. Β:12.

Όταν η Ελισάβετ λέει στην Μαρία «Ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου» θεωρεί καρπό κάποιας επίγειας κοιλίας της Μαρίας. Δυο φορές αποκαλείται βρέφος Λουκ. Β:12,16. Ότι παν αρσενικό διανοίγον μήτρα Β:23 παρουσιάζων το γένος Του. «Το παιδίον ο Ιησούς» έμεινε οπίσω Β:43. Το παιδίον ηύξανε κι ενδυναμούτο κατά το πνεύμα, πληρούμενο σοφίας και χάρις Θεού ήτο επ' αυτό. Β:40. Όταν έγινε 12 ετών, μικρός έφηβος, Β:42. Και κατά τη βάπτισή Του ήρχισεν να είναι ως 30 ετών. Γ:23. Η Μαρία καίτοι εγνώριζε ότι είχε συλλάβει διά Πνεύματος Αγίου, άκουγε μέσα της τον καρπό της κοιλίας της ν' αναπτύσσεται.

Η περιγραφή όλων αυτών ισχυροποιεί την πίστη μας σε μια

αλήθεια την οποία ανόθευτη θέλουν να μας παρουσιάσουν τα Ευαγγέλια.

Πριν βγει στο δημόσιο έργο χρειαζέτο ακόμη κάτι πολύ σπουδαίο κι αυτό ήτο ο ειδικός πνευματικός χρισμός. Συνέβη στον Ιορδάνη όταν άνοιξαν οι ουρανοί και κατέβηκε το Άγιον Πνεύμα εν ορατή μορφή, ως περιστέρα, στον κεχρισμένο καθαγιασμένο και αφιερωμένο Ιησού.

Ακόμη όμως δεν είναι έτοιμος. Πρέπει να περάσει και από άλλες εξετάσεις. Πρέπει να πειρασθεί από τον Διάβολο. Πρέπει να περάσει από δοκιμασία, να δοκιμασθεί η πίστη Του και η αντοχή της. Να υπάρξει η απόδειξη της νίκης. Χωρίς να χάσει την πληρότητα του πνεύματος επέστρεψε από τον Ιορδάνη και εφέρετο υπό του πνεύματος εις την έρημο, πειραζόμενος υπό του Διαβόλου 40 ημέρες πειράσθηκε και δοκιμάσθηκε. 1) η ανθρώπινη φύση Του και η φυσική Του κατάσταση κατά πάντα. 2) η πνευματική Του και 3) η διανοητική Του κατάσταση. Όλες οι επιθέσεις που Του εγίνοντο εστέφθησαν από πλήρη επιτυχία. Σ' όλες τις δοκιμασίες νίκησε θριαμβευτικά. Ήτο πάντα έτοιμος για το πιο δύσκολο έργο. Είχε ετοιμασθεί να σηκώσει τον βαρύ σταυρό που Τον περίμενε μπροστά Του.

Ούτε όμως ακόμη ήτο έτοιμος. Σαν τέλειος άνθρωπος που ήτο αισθάνθηκε την ανάγκη της συναναστροφής. Έπρεπε να χαρεί για το αναληφθέν έργο Του, την συντροφιά με αυτούς που ήτο κατά πάντα όμοιός τους. Διάλεξε τους 12 για να είναι συνεχώς μαζί Του, όταν δεν προσήχθετο στον Πατέρα.

Έναν τέτοιον τέλειον άνθρωπον, έναν τέτοιον Ιησού των θεόπνευστων Ευαγγελίων εμείς γνωρίζομε. Ακόμη και οι παραβολές Του, τις οποίες ο Ίδιος διηγείται, όπως του Φαρισαίου και του Τελώνη, του Άσωτου γιου, του Καλού Σαμαρείτη κ.λπ. είναι γεμάτες από καθαρά ανθρώπινα αισθήματα γενναιοδωρίας, συμπάθειας, συμπόνιας, λύπης και χαράς. Ήταν πλημμυρισμένος από τρυφερά ανθρώπινα αισθήματα. Το βλέπομε αυτό όταν πλησίασε και είδε την πόλη που ξέσπασε σε δάκρυα

Βλέπομε πόσο ωραία και πόσο γεμάτη από ανθρώπινη πείρα ήταν η απάντηση που έδωσε στο σπίτι του άρχοντος των Φαρισαίων Λουκ. 14:1-6. «Τίνος από σας ο όνος ή ο βους θέλει πέσει εις φρέαρ και δεν θέλει ανασύρει αυτόν εν τη ημέρα του Σαββάτου;», ή σε άλλη περίπτωση «Δεν λύει έκαστος από σας τον βουν αυτού ή την όνον από της φάτνης και τους ποτίζει;» Εγνώριζε καλά τις ανθρώπινες εργασίες και τις ανάγκες και όλες τις

συνήθειες της ζωής. Ο υιός του τέκτονος, Του οποίου γνώριζαν καλά την μητέρα και τ' αδέλφια.

Ας μας παρουσιάσει κάποιος μέσα στην Κ.Δ. ένα έστω εδάφιο στον οποίον γράφεται έμμεσα ή άμεσα που να μας λέει καθαρά, εκτός από τέλειος άνθρωπος ότι κατά την επίγεια ζωή Του ήτο και τέλειος Θεός. Όπως ακριβώς υπάρχει το πλήθος των εδαφίων που μας Τον παρουσιάζουν μόνο σαν τέλειο άνθρωπο. Οι 4 ευαγγελιστές, ο Παύλος, ο Πέτρος κ.λπ. δεν εγνώριζαν ότι θα πρέπει να υπάρχει κάποια αντίστοιχη και ανάλογη έγγραφη μαρτυρία ότι κατά την επίγεια ζωή Του ήτο όχι μόνο τέλειος άνθρωπος αλλά και τέλειος Θεός ή Θεάνθρωπος. Γιατί άραγε τελείως και επιμελώς το παραλείπουν; Αν γεννιόταν Θεός και δεν άφηνε την δόξαν Του δεν θα είχε κάμει θυσία. Ο Χριστός έδωσε σκληρή μάχη για να φέρει σε αίσιον πέρας το δύσκολο έργο Του, κινδύνευσε να μην φτάσει στο στόχο Του εάν δεν πάλευε σκληρά έως να φτάσει στην τέλεια νίκη.

Ο Κύριός μας πήρε τον χρισμό του Μεσσία μετά το βάπτισμα. Από το τέλος των πειρασμών στην έρημο εγνώριζε Ποιος είναι. Όλοι μας είμαστε συνεργοί του Θεού και πρέπει να υπερασπιζόμεθα με κάθε τρόπο όλες τις αλήθειες Του.

Στις διάφορες αντιρρήσεις που υπάρχουν απαντούμε.

Εφόσον πιστεύουμε στην υπερφυσική δύναμη του Θεού και στην τέλεια θυσία του Ι. Χριστού γιατί μάς είναι τόσο δύσκολο να πιστέψουμε ότι άφησε κατά μέρος όλες τις θεϊκές Του ιδιότητες κι έγινε τέλειος άνθρωπος, παρεκτός αμαρτίας ομοιωθής κατά πάντα με τους αδελφούς Του; Όταν ο πιστός αναλογίζεται το καμίνι των πειρασμών που πέρασε ο Κύριός μας και όλα όσα υπέστη ο άνθρωπος Ιησούς, εκτιμά περισσότερο το μέγεθος της θυσίας Του.

Η ταπείνωσή Του ήτο τόσο μεγάλη που ανθρώπου γνώση αδυνατεί να το κατανοήσει. Ο Θεός Τον έκαμε αμαρτία, έγινε κατάρα επάνω στον σταυρό για μάς, κατέβηκε ακόμη πιο χαμηλά που δεν υπάρχει χαμηλότερη άβυσσος. Υπέστη τον πιο ατιμωτικό, τον πιο σκληρό κι απάνθρωπο θάνατο.

Εφόσον υπέφερε όλ' αυτά τα χειρότερα, γιατί να μην έχει στερηθεί και όλες τις θεϊκές δυνάμεις εφόσον έπρεπε να υποφέρει ως άνθρωπος; Για ποιον έκλεισε ο Ουρανός; Από ποιον ο Θεός Πατέρας τράβηξε την ματιά Του και σε ποιον άφησε να πέσει όλη η οργή της τιμωρίας; Όχι στον τέλειο εκπρόσωπό μας; Στον τέλειο άνθρωπο Ιησού; Αλλά σ' Εκείνον που υποτίθεται πως πάντοτε έφερνε μαζί Του και όλες τις ένδοξες θεϊκές δυνάμεις; (στον Θεάνθρωπο Ιησού;) Γιατί μάς είναι τόσο δύσκολο, τελείως αβίαστα

κι αντικειμενικά να βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα με οδηγό μόνο τον Λόγο του Θεού και όχι τις παραδόσεις, όχι τι πιστεύουν τα πλήθη κι η πλειοψηφία ή τι μας υπαγορεύει ο δήθεν ευαίσθητος συναισθηματισμός μας;

Πώς μπορούμε ν' αγνοήσουμε τη διήγηση των Ευαγγελίων που θέλουν να μας δείξουν τον Ιησού όπως ακριβώς είναι, με όλη την ομορφιά της ωραίας και απλής αφήγησης των θεόπνευστων συγγραφέων;

«Έπρεπε να περάσει διά της Σαμαρείας ο Ιησούς, κουρασμένος από την πεζοπορία εκάθησε στην πηγή του Ιακώβ. Ιωάν. Δ:4-6. Και ήλθε εις την Ναζαρέτ, όπου ήτο ανατεθραμμένος» Λουκ. Δ:16. «Και ότε πλησίασε ιδών την πόλιν έκλαυσε επί αυτήν». Λουκ. ΙΘ:41. Τότε αυτός έκαμε στερεάν απόφαση να υπάγει εις Ιερουσαλήμ» Λουκ. Θ: 51. «Ουδέποτε ελάλησε άνθρωπος έτσι καθώς ούτος ο άνθρωπος» Ιωάν. Ζ:46. «Τώρα ζητείτε να με θανατώσετε άνθρωπο όστις σας λάλησα την αλήθειαν, την οποία άκουσα από τον Θεόν» Ιωάν. Η:40. Δεν δύναμαι εγώ να κάμω απ' εμαυτού ουδέν» Ιωάν. Ε:30. Αυτά τα λέει ο Ίδιος ο Κύριός μας. Όλες τις υπερφυσικές δυνάμεις τις αντλούσε από τον Πατέρα Του. «Ή νομίζεις ότι δεν δύναμαι ήδη να παρακαλέσω τον Πατέρα μου και θέλει στήσει πλησίον μου κ.λπ.» ή «και γονατίσας προσήυχετο. Και ελθών εις αγωνίαν προσήυχετο θερμότερο. Έγινε δε ο ιδρώς Αυτού ως θρόμβοι αίματος» Λουκ. ΚΒ:44. «Εφάνη δε άγγελος απ' ουρανού ενισχύων αυτόν» Λουκ. ΚΒ:44. Εάν διατηρούσε την παντοδυναμία Του τι επιπλέον θα Του έδιδε ο άγγελος; «Περίλυπος είναι η ψυχή μου έως θανάτου, μείνατε δε κι αγρυπνείτε μετ' εμού». Ήθελε πάντα τη συντροφιά των δικών Του. «Πάτερ, εις χείρας Σου παραδίδω το πνεύμα μου' και τούτο ειπών εξέπνευσεν» Λουκ. ΚΓ:46.

Ανέφερα αυτά τα λίγα εδάφια, από τα πολλά που υπάρχουν, για ν' αντικρούσω ότι εμείς που το πιστεύουμε και για ν' αποδείξωμε ότι ο Κύριός μας εκκένωσε τον εαυτό Του από τις ιδιότητες της θείας φύσεώς Του, χρησιμοποιούμε μόνο τον περίφημο χριστολογικό ύμνο της ενσάρκωσης του Υιού του ανθρώπου αποκλειστικά από τους Φιλιπ. Β:6-8 φυσικά αυτό το προσεγγμένο και καλογραμμένο εδάφιο είναι ένας ύμνος-κήρυγμα και το κλειδί της ενανθρώπισης ολόκληρης της Κ. Διαθήκης. Ο απόστολος δεν το γράφει προς μία άτακτη εκκλησία για να την φέρει σε τάξη, όπως π.χ. της Κορίνθου, αλλά στην πιο αγαπημένη του που δεν είχε ποτέ παράπονο και η επιστολή αυτή θεωρείται το διαμάντι ολοκλήρου της Κ.Δ.

Ο Μωυσής συνομιλούσε με τον Γιαχβέ, με την δύναμη του Οποίου εκτελούσε τα τεράστια θαύματα. Το μεγαλύτερο δε ήτο ο διαχωρισμός της θάλασσας όπου οι Ισραηλίτες πέρασαν περπατώντας στον βυθό. Ο Μωυσής δεν ήτο Θεός. Όπως οι προφήτες, έτσι και ο Κύριος είχε αποκαλύψεις από τον Θεόν κι εγνώριζε. Για τους δικούς Του ο Κύριος λέει ότι θα μπορούν να κάμουν πολύ μεγαλύτερα θαύματα, εάν έχουν πίστη σαν κόκκο άμμου. Τα Ευαγγέλια γράφτηκαν πολύ μεταγενέστερα από τα γεγονότα της επίγειας ζωής του Ιησού. Όμως από τους συγγραφείς της Κ.Δ. κανείς δεν έκαμε τον παραμικρό υπαινιγμό, την παραμικρή διόρθωση, ότι δεν είναι έτσι όπως αρχικώς Τον έβλεπαν κι όπως Τον αποκαλούσαν οι άλλοι. Κάποιοι συγγραφείς δεν θα μπορούσε να είχε διευκρινίσει ότι ο αυτοαποκαλούμενος «άνθρωπος» Ιησούς δεν ήταν όπως ακριβώς Τον είδαν, μόνο άνθρωπος; Μάλιστα θλίψεων, κουρασμένος, ταλαιπωρημένος, εξουθενωμένος από τις κακουχίες, γεμάτος ταπείνωση και πένους. Αλλά παρ' όλο που υπέφερε ως άνθρωπος, όμως υπήρχε και η άλλη όψη, ότι δεν έπαψε ποτέ να έχει όλες τις θεϊκές ιδιότητες; Κανείς ποτέ δεν έγραψε κάτι τέτοιο. Όλοι Τον είδαν ως άνθρωπο.

Απεναντίας άφησαν τα γεγονότα μόνα τους να μιλήσουν και ποτέ δεν σκέφτηκαν ή δεν επιθύμησαν να προσθέσουν ή ν' αφαιρέσουν για να εξυπηρετήσουν τις δικές τους απόψεις. Τον παρουσίασαν όπως ακριβώς ήταν. Ένας τέλειος άνθρωπος σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής Του, πλήρης Πνεύματος, γεμάτος από τη χάρη του Θεού, ο Οποίος γεννήθηκε, έζησε, υπέφερε και πέθανε σαν τέλειος άνθρωπος με πλήρη υπακοή και υποταγή στο θέλημα του Πατρός Του, έως που οδηγήθηκε σε βασανιστικό και ταπεινωτικό θάνατο. Τα ψευδεπίγραφα «ευαγγέλια» μάς παρουσιάζουν έναν πολύ διαφορετικό Ιησού. Δεν πρέπει να μας ξεφεύγει ότι όλ' αυτά εγράφησαν έτσι, γιατί πάνω απ' όλα, πίσω από κάθε φράση ήτο το Άγιον Πνεύμα που καθοδηγούσε τις σκέψεις των θεόπνευστων συγγραφέων με τις κατάλληλες λέξεις και υπήρχαν πάντα πρόθυμες οι καρδιές, οι διάνοιες και οι γραφίδες των συγγραφέων για ν' αποτυπώσουν με ακρίβεια το Λόγο του Θεού.

Ο Κύριός μας περπάτησε κι έζησε σαν τον υπέροχο και θαυμαστό άνθρωπο για να παραδειγματισθούμε και να μιμηθούμε τον ιδεώδη ανθρώπινο τύπο. Να είναι πάντα το ιδανικό και τέλειο πρότυπό μας. Αυτός ήτο ο αξιαγάπητος, ο τέλειος άνθρωπος Ιησούς Χριστός. – Η τεράστια πλειοψηφία δεν αποδεικνύει ότι έχει

την ορθή διδασκαλία. Ως μειοψηφία δεν μας αποθαρρύνει. Είναι βέβαιο ότι ο ένας και η αλήθεια αποτελούν την πλειοψηφία.

Ο Ιησούς Χριστός πριν την ενανθρώπησή Του ήτο τέλειος Θεός, ίσος με τον Πατέρα, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, το άλλο Εγώ του Θεού Πατέρα. Όλες οι επονομαζόμενες θεοφάνειες της Π. Διαθήκης στην ουσία ήταν χριστοφάνειες. Εκείνος ήτο, ο Ιησούς Χριστός, που οδηγούσε τον λαό Ισραήλ εν στήλη νεφέλης κατά την ημέρα και εν φλογεί πυρός κατά τη νύχτα κατά την απελευθέρωση του εκ της Αιγύπτου. Αργότερα, κατά την φυγή των, για να προφυλαχθούν από τον Ηρώδη, πηγαίνοντας πάλι στην Αίγυπτο, το νήπιο Ιησούς έπρεπε να μεταφέρεται στην αγκαλιά της μητέρας Του.

Δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να κάνουμε τον Χριστόν ή την μητέρα Του όπως θέλουμε εμείς, όπως τον φανταζόμαστε ή όπως θα επιθυμούσαμε να είναι ή να Τον δεχθούμε γιατί έτσι το θέλει κι έτσι μας τον διδάσκει η ομολογία ή το δόγμα που ανήκουμε.

Δεν είμαστε Δημιουργοί και δεν γνωρίζουμε να καταστρώνουμε θεϊκά σχέδια, είμαστε πολύ περιορισμένης αντίληψης. Αλλά όμως έχουμε μεγάλη υποχρέωση και καθήκον υπακοής και πρέπει να δεχθούμε τον Χριστό έτσι όπως μας Τον παρουσιάζουν αυτοί που Τον έζησαν. Τον Χριστό των θεόπνευστων Ευαγγελίων και ολοκλήρου της Κ. Διαθήκης. Έτσι όπως Αυτός ήτο κατά την επίγεια ζωή Του, γεμάτος από τη χάρη του Θεού.

Δεν πρέπει να συγχέουμε τα εδάφια που αναφέρονται στην κατάσταση μετά την ανάληψή Του, στον ένδοξο και επουράνιο Χριστό, που βρίσκεται και πάλι στα δεξιά του Πατέρα ως ίσος με τον Θεό.

Η αλήθεια είναι μία και μοναδική· δεν επιδέχεται διορθώσεις και μπαλώματα. Σε όλες τις περιπτώσεις, σε όλη την επίγεια ζωή Του ο Χριστός υπήρξε τέλειος, όπως ακριβώς ήτο. Ανώτερος, τελειότερος και αγιότερος περισσότερο από κάθε ανθρώπινη φαντασία και δεν έχει ανάγκη τον άνθρωπο, ο οποίος παρασύρεται από τα συναισθήματά του, να Τον παρουσιάσει κάπως διαφορετικά, γιατί έτσι όπως υπήρξε ήτο ό,τι πιο τέλειο, αγιότερο, αξιαγάπητο και σύμφωνα με τα σχέδια του Δημιουργού, όπως ήτο και ο Ίδιος πριν την ενανθρώπησή Του.

N. Δ. Κυρτάτας